

Arrest

nr. 64 972 van 18 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 december 2010 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. DE SCHRIJVER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 februari 2007 legt verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, een aankomstverklaring af in de gemeente Hoboken. Het verblijf wordt verzoeker toegelaten tot 23 mei 2007.

Op 26 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 8 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2009 werd ingediend door:

E. B., B. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bls van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en);

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op de criteria 2.1 tot 2.6 {prangende humanitaire situaties} van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, voor wat de criteria 2.1, 2.2, 2.4, 2.5 en 2.6 betreft dient er opgemerkt te worden dat hij voor deze criteria niet in aanmerking komt Betrokkene is immers geen ouder van een Belgisch kind, had geen onbeperkt verblijf in België als minderjarige, heeft geen echtgenote met een verschillende nationaliteit en hij geniet niet van een Belgisch (invaliditeits)pensioen.

Betrokkene beroept zich ook op punt 2.3 van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Om deze aanvraag te staven legt hij de Belgische identiteitskaarten van zijn vader en broers voor. Echter, betrokkene toont niet aan dat hij, ondanks het feit dat hij samenwoont met zijn familie, ten laste is van zijn familieleden aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat zijn familie een verbintenis tot tenlasteneming heeft ondertekend wat een van de voorwaarde is om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.3. Ook toont betrokkene niet aan dat hij wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging nodig heeft van zijn familieleden. Om deze redenen kan er geoordeeld worden dat betrokkene niet valt onder het criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich tenslotte op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt". Ondanks het feit dat betrokkene getuigenissen voorlegt die moeten bevestigen dat betrokkene sinds 2002 ononderbroken in België verblijft dient er opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier Wijkt dat betrokkene zich niet kan beroepen op een ononderbroken verblijf van minimum 5 Jaar. In het administratief dossier bevindt zich immers een aankomstverklaring-bijlage 3

waaruit blijkt dat hij op 23.02.2007 in België is toegekomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene heeft Franse lessen gevolgd en legt een attest van werkbereidheid en diverse getuigenissen voor), dit doet niets af aan de voorwaarde van eer» ononderbroken verblijf van minimum 5 jaar. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Tot slot wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals Ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en

asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft In het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet In het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Op 15 maart wordt verzoeker in kennis gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 08/12/2010, wordt aan E. ., B. (M)

geboren te (...), op 20.12.1966,

van (...) nationaliteit, verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 1410412011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij voert in een exceptie aan dat het beroep niet ontvankelijk is omdat het verzoekschrift geen duidelijk omschreven middel bevat. Inzonderheid stelt zij dat verzoeker bij loutere verwijzing naar “de niet afdoende motivering” in gebreke blijft een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen.

Het enig middel wordt hieronder ondernomen. Uit deze uiteenzetting blijkt dat verzoeker onmiskenbaar doelt op een schending van de motiveringsverplichting, zoals dat overigens ook door de verwerende partij in haar nota werd begrepen, weze het dan “geheel ten overvloede”. De exceptie wordt derhalve niet aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

“Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Verzoeker meent wel degelijk te beantwoorden aan de criteria die werden gedefinieerd door de instructie van 19 juli 2009.

De beslissing motiveert niet afdoende waarom verzoeker niet in aanmerking zou komen voor punt 2.1 tot 2.6 en punt 2.8.A. en punt 2.3. van de (vernietigde) instructie.

Op basis van de voorgelegde stukken is genoegzaam aangetoond dat verzoeker met zijn Belgische familieleden samenwoont en hij ten laste is van deze familieleden, volledig financieel van hen afhankelijk is en deze familieleden hem ten laste hebben genomen. Verzoeker behoudt zich het recht voor om in de loop van huidige procedure nog aanvullende overtuigingsstukken te voegen aan het dossier van rechtspleging.

De bestreden beslissing houdt onvoldoende rekening met deze stavingstukken.

Ik meen dan ook dat het verzoek van de heer BAZZAOUI beantwoordt aan de criteria, zoals gesteld in de instructie dd. 19.07.09 betreffende de toepassing van art. 9bis van de wet van 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vesting, en de verwijdering van vreemdelingen.”

3.2. Uit deze uiteenzetting, waarin verzoeker in essentie stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de door hem voorgebrachte stavingsstukken, blijkt dat hij in wezen doelt op een schending van de materiële motiveringsverplichting.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.4. Verzoeker heeft in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 26 november 2009 aangegeven deze in te dienen *“in het kader van de criteria die gedefinieerd zijn door de instructie van 19 juli 2009”* en zich aldus te beroepen *“op punten 2.1 tot 2.6 (prangende humanitaire situaties – familielid van Belgen) en punt 2.8.A van de instructie (duurzame lokale verankering – ononderbroken verblijf van vijf jaar)”*.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart, en dat zij daarbij het volgende stelt, daarin niet tegengesproken door verzoeker: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”*

De Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat de instructie strijdig is met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken

hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van voormeld arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, gelet op zijn discretionaire bevoegdheid die hij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke, objectieve criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. Verwerende partij kon binnen haar discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag toepassing maken van de door verzoeker zelf ingeroepen criteria van de instructie van 19 juli 2009 en aldus nagaan of verzoeker in aanmerking komt voor een regularisatie op basis daarvan. De beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing is erin gelegen dat zal moeten worden geoordeeld of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld in het kader van de ruime discretionaire bevoegdheid die haar is toebedeeld bij het nemen van beslissingen over de gegrondheid van aanvragen om machtiging tot verblijf zoals de voorliggende.

3.5. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking zou komen voor regularisatie in toepassing van *“punt 2.1 tot 2.6 en punt 2.8.A. en punt 2.3 van de (vernietigde) instructie”*. Dit standpunt mist evenwel feitelijke grondslag. Uit de hierboven geciteerde motivering van de bestreden beslissing blijkt immers enerzijds dat wat betreft elk van de punten van de instructie van 19 juli 2009 ingeroepen door verzoeker, de reden wordt aangehaald waarom wordt geoordeeld dat niet is voldaan aan de desbetreffende voorwaarde uit de instructie van 19 juli 2009 en anderzijds dat de overige aangebrachte elementen op zich niet volstaan om te kunnen besluiten tot de inwilliging van de aanvraag. Met deze omstandige motivering geeft verwerende partij te kennen dat zij de door verzoeker aangebrachte elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag wel degelijk heeft opgemerkt en gewogen.

3.6. Verzoeker uit slechts concrete kritiek op het onderdeel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de toepassing van het criterium 2.3 van de instructie van 19 juli 2009 en laat de overige motieven ongemoeid, zodat deze onverminderd overeind blijven. Hij houdt voor dat de door hem voorgelegde stukken, waarmee volgens hem onvoldoende rekening wordt gehouden, op voldoende wijze aantonen dat hij samenwoont met zijn Belgische familieleden en tevens dat hij ten laste is van deze familieleden, daar hij financieel volledig van hen afhankelijk is en zij hem ten laste hebben genomen.

Criterium 2.3 van de instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt:

“2. Bepaalde prangende humanitaire situaties

Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM. Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

(...)

2.3. De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de vreemdelingenwet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonenden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangegeven in België samen te wonen met zijn moeder, van Marokkaanse nationaliteit, en zijn vader en zijn twee broers, van Belgische nationaliteit. Verzoeker legde hiertoe slechts de Belgische identiteitskaarten van zijn vader en zijn broers voor, alsmede de Belgische *“duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie”* (B-kaart) van zijn moeder. Uit datzelfde administratief dossier

blijkt geenszins dat verzoeker in het kader van huidige aanvraag om machtiging tot verblijf stukken heeft aangebracht die aantonen dat hij in het land van herkomst of in België ten laste was van zijn familieleden, en al evenmin dat hij wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door zijn familieleden nodig zou hebben. Verzoeker is er dus volledig aan voorbij gegaan, zowel in zijn aanvraag als in het onderhavige verzoekschrift, dat hij niet enkel dient aan te tonen dat hij een familielid van een EU-burger is die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt, maar dat hij evenzeer dient aannemelijk te maken dat hij in het land van herkomst of in België ten laste is of inwoonde bij de EU-burger, of wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig heeft. De loutere bewering dat dat zo zou zijn wordt op geen enkele wijze gestaafd met concrete gegevens en kan derhalve niet dienstig worden aangebracht om het bedoelde motief te ondermijnen. Het is zodoende niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij, noch getuigt het van een niet-correcte feitenvinding, te stellen dat verzoeker zich niet kan beroepen op criterium 2.3 van de instructies van 19 juli 2009.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS